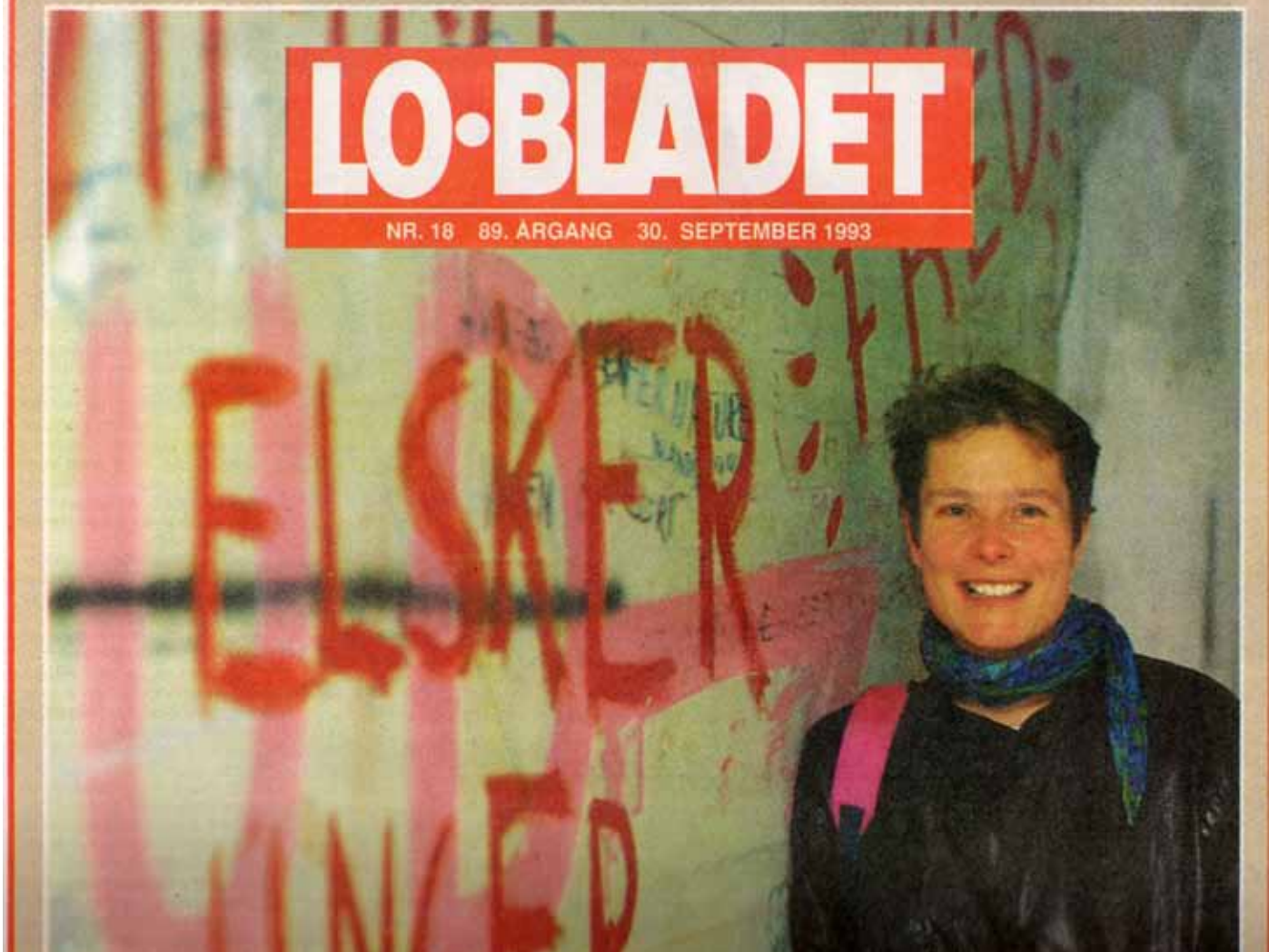

LO-BLADET

NR. 18 89. ÅRGANG 30. SEPTEMBER 1993

En erfaren debutant

Af Linda Hansen

Benedicte Toftegårds forældre blev skilt, da hun var syv år, og faderen tog alt med sig da han gik undtagen én ting - nemlig Benedicte.

Hun voksede op i yderst trange kår hos en mor, hvis motto var "luk din dør og klar dig selv".

Måske derfor blev hun så fascineret, da hun senere kom i berøring med grupper, hvor engagement og fællesskab var fremtrædende. Først hos DKU, siden i BZ-bevægelsens Initiv-gruppe og senest hos typograferne i Politikens Hus.

I dag er Benedicte Toftegård i midten af trediverne, udlært typograf, og hendes debutroman, "UDSIGT FRA ET RUGBRØDSTÅRN", er netop udkommet på forlaget Fremad.

Handlingen foregår i tiden fra 1982-1985, og bogen giver en levende beskrivelse af datidens temaer: den spirende BZ-bevægelse, havnekonflikten i Esbjerg og stor-konflikten i 1985, hvor 200.000 mennesker troppede op på Christiansborgs Slotsplads for at demonstrere mod den borgerlige regering.

Engagement

Hovedpersonerne er enten meget politisk eller fagligt engagerede mennesker, for Benedicte Toftegård skriver med udgangspunkt i egne oplevelser.

Hendes politiske engagement startede i DKU, som hun blev medlem af som 14-årig. Siden var hun med i Initiv-gruppen, der var den første spæde start på BZ-bevægelsen.

Da hun senere kom i lære som typograf, fungerede hun som landsformand for lærlingene i to år, og i dag, hvor hun er uddannet, men arbejdsløs, er hun med i forbundets arbejdsløshedsudvalg.

- Der sker så mange ting rundt omkring i verden, og for ikke at blive alt for forvirret, gælder det om at få et fast ståsted, finde sine rødder - for eksempel i et politisk parti eller i en fagforening, siger Benedicte Toftegård.

Hendes bog er ikke direkte selvbiografisk, men hun har taget udgangspunkt i mennesker, som hun selv har kendt eller stadig kender.

De vilde unge

Oprør er kodoordet hos bogens unge hovedpersoner, og der er ikke langt fra tanke til handling hos dem. Nutidens unge virker som fromme lam sammenlignet med dem, og Benedicte Toftegård mener, at de velopdragne unge er et af tidens tegn.

- Unge i dag mellem 20 og 25 år er velafrettede, der er ikke meget oprør i dem. Tiden er også til det, for i den store kasse af arbejdsløse er der altid en, som kan overtage lige netop dit job. Når jeg selv en gang imellem har arbejde, runder jeg da heller ikke rundt og råber op hele tiden. Dem, der arbejder er simpelthen for bange for at miste, siger Benedicte Toftegård.

Hun mener, at der efterhånden er kommet et for stort skel mellem folk i arbejde, og folk uden arbejde. Der er ingen solidaritet længere. Og netop nu er der hårdt brug for, at alle på arbejdsmarkedet tager en tørn for de arbejdsløse.

- De arbejdsløse har ikke netværket og midlerne til at få skaffet flere arbejdspladser. De kan simpelthen ikke råbe politikerne op. Derfor er det vigtigt, at folk i arbejde kæmper den kamp sammen med dem, siger Benedicte Toftegård.

Fremtidens fagforbund

Fagligt engagement og solidaritet har en fremtrædende plads i bogens handling. Men i modsætning til for bare otte år siden, så mener Benedicte Toftegård, at fagbevægelsen er blevet for usynlig for medlemmerne.

- Tidligere var fagbevægelsen en del af medlemmernes daglige tilværelse, men sådan er det ikke mere. Kontakten til medlemmerne består oftest i en rudekuvert én gang om måneden - fagbevægelsen er blevet en serviceorganisation, siger Benedicte Toftegård.

Hun foreslår, at fagforbundene i fremtiden tager mere del i medlemmernes daglige problemer. For eksempel med at skaffe institutionspladser eller formidle job til de arbejdsløse medlemmer.

- Det betyder meget, at der er nogen, der tror på én og kæmper for én. Specielt i dag, med de mange arbejdsløse, er det vigtigt at have et sted at høre til, siger Benedicte Toftegård.